

fald, der bestandig under Arbejdet skød frem som ved Knopskydning, han havde nu ligefrem ondt ved at holde Tankerne til Papiret. Alleslags uvedkommende Ting, ethvert Raab paa Gaden, enhver Klokkelyd i Hotellet forstyrrede og adspredte ham.

Ligesom den foregaaende Dag endte det da ogsaa med, at han i sygelig Ophidselse fandt det hele Projekt forfejlet, og han blev siddende med Hænderne for Ansigtet i mørk, selvopgivende Fortvivlelse.

Da kom han til at mindes den Professor Pfefferkorn i Berlin, der havde interesseret sig saa meget for ham under hans Ophold der. Han havde i sin Tid paa hans Opfordring sendt ham en skriftlig Redegørelse for sine Ideer; og som Tak herfor havde Professoren tilskrevet ham et længere Brev. Dette ledte han nu frem mellem sine Papirer.

„ — Hvad nu først Deres hydrauliske Motor angaar, saa skal jeg udtale mig med Forsigtighed. De er jo her inde paa en ganske ny Vej, og det er da kun rimeligt, at de første Skridt er vaklende. Jeg har vist iøvrig under en af vore Samtaler sagt Dem, at man i Amerika har gjort Forsøg i lignende Retning, og at man der stadig arbejder paa at løse denne i Sandhed mægtige og tillokkende Opgave: at bringe ogsaa Oceanets uudtømmelige Kraft ind under Menneskesnillet's Ledebaand. Det er Dem kun til Ære, at ogsaa De er bleven grebet af denne Tanke; men hvorvidt den Vej, De har anvist, vil kunne føre til Maalet, derom skal jeg, som sagt, ikke udtale mig. Derimod mener jeg, efter nu med Opmærksomhed at have sat mig ind i Deres ny System for Vindmo-